

henhører til Forstærkningen, hvorved den ene kommer til at træde i den Andens Sted, saaledes at altsaa Forstærkningsmanden indtager Linieemandens Plads og omvendt. Derimod er der aldeles ikke Tale om, hvad der hedder „at bytte Nummer“, hvilket er noget ganske Andet. Dette vil vel i Fremtiden, naar alt Mandskab bliver indkaldt og øvet, miste den væsentligste Deel af den Betydning, det før har havt, men det kan dog faae nogen Betydning, navnlig derigjennem, at de, der ere kjendte dygtige til de særlige Vaaben, kunne bytte Nummer indbyrdes, saaledes at de, der have faaet de høieste Nummere og derfor vilde blive fritagne for at tjene i de særlige Vaaben imod at indøves ved Infanteriet, vilde kunne bytte med dem, der have faaet de laveste Nummere og altsaa skulle tjene i de særlige Vaaben; det vil sees, at dette kan faae nogen Betydning, da Tjenesten ved disse Vaaben er besværligere end Tjenesten i Infanteriet. Saadan Nummerbytning vil altsaa fremtidigt kunne finde Sted; det er ikke paataent at afskaffe den ligesaa lidt som Nummerbytning mellem dem, der, efterat den første Uddannelse har fundet Sted, skulle blive i Tjenesten, og dem, der hjemsendes. Udvalgets store Fleertal har altsaa været enig i, at der til § 7 søies en Sætning, som siger: „Af det Mandskab, som herefter udskrives, kan Ingen, som er sødt efter Udgangen af Aaret 1844, ved Stilling eller Vilkaarsbytning frigjøre sig for sin Værnepligt eller nogen Deel af samme“, og med Undtagelse af dem, der have taget Afsættelse under den gamle Værnepligtslov, hvem vi ikke have villet berøve den Ret, de derved have faaet, vil saaledes ingen af dem, der herefter udskrives, kunne frigjøre sig enten ved Stilling eller ved Vilkaarsbytning. Nogle af Udvalgets Medlemmer have imidlertid troet, at det vilde være rigtigt at gaae endnu lidt videre, nemlig med det Samme at bestemme, til hvilket Tidspunkt al Stilling og Vilkaarsbytning skulde bortfalde, saaledes at efter den Tid slet Ingen mere skulde kunne frigjøre sig paa en af de to nævnte Maader, og som dette Tidspunkt har man foreslaaet Udgangen af 1869. Naar Udvalgets Fleertal ikke har sluttet sig til dette Forslag, er det ikke, fordi vi i og for sig ere uenige i Tanken deri — vi troe tværtimod, at det er

en ganske rigtig Tanke, som har ledet de ærede Medlemmer —, men det er, fordi vi troede, at dette Spørgsmaal berørte, om end ikke i noget stort Omfang, saa dog enkelte personlige Rettigheder paa en saadan Maade, at det kunde være ønskeligt at underkaste det en nøiere Prøvelse, end der ret vel kunde blive det tildeel under den foreliggende Sags Behandling; derfor have vi villet opsætte dette mindre væsentlige Spørgsmaal, indtil det kunde finde sin Plads paa det Sted, hvor det efter vor Anskuelse dog nærmest hører hjemme, nemlig i Værnepligtsloven, og dette er Grunden, hvorfor vi have fundet Betænkelighed ved at tiltræde det under Lit. b stillede Vædringsforslag. — Jeg maa nu dernæst tillade mig at henlede de Herrer's Opmærksomhed paa et Forslag, som er stillet af hele Udvalget, nemlig Forslaget under Nr. 5 c. Det vil sees, at endeel af Udvalgets Medlemmer have foreslaaet at gjøre en Forandring i Lovb. af 1844, sigtende til, at man fremtidig skulde anvende Militairarbejderne omtrent ligesom hidtil, istedetfor at foretrække den Forandring, der i saa Henseende er foreslaaet af den høitærede Krigsminister; men dette har Udvalgets Fleertal af Grunde, som jeg senere nærmere skal berøre, ikke kunnet tiltræde. Dersom Thinget nu skulde give Udvalgets Fleertal Ret i den Henseende og altsaa ikke vedtage det Forslag, der er stillet under Nr. 5 a, vil Udvalget tilraade at gjøre nogle smaa Forandringer i, hvad Krigsministeren har foreslaaet med Hensyn til Uddannelsen af de Menige, som udskrives til Militairarbejdere, nemlig til Trainet og til Hestepassere. Man har nemlig fundet, at Uddannelsen med Hensyn til de Sidste kunde forkræves noget, saaledes at den nedattes fra 3 til 2 Maanedes, og med Hensyn til de Første have vi fundet, at det vilde være heldigere at vedligeholde den oprindelige Tanke, at Trainconstablerne bleve uddannede i 4 Hold om Aaret, istedetfor, som det af Ministeren er foreslaaet, at samle dem i eet. Disse Forandringer ere ikke meget væsentlige, men vi have dog troet, at det i det Hele var heldigere at ordne Sagen paa den Maade, og vi have Grund til at troe, at den høitærede Krigsminister er enig med os deri.